

1711. Φιλιπποπόλεως Καλλίνικος
1809 Φιλιπποπόλεως Σωαννίτικος.

1913
8βριχ 19.

251

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Διὰ χειρὸς τοῦ νῦν ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσινοῦ, κατ' ἐμὴν ἐπιθυμίαν, ἐν μηνί νοεμβρίῳ τοῦ 1893, μετεγράφησαν ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἐκκλησίας Φιλιπποπόλεως, ὅπου τότε διάκονος ἦν ὁ μεταγράφας, τὰ τέσσαρα σημειώματα, ὧν ποιούμεαι σήμερον χρῆσιν. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τέταρτον ἀπομνημονεύει τὴν χειροτονίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν δύο μητροπολιτῶν τῆς Φιλιππουπόλεως, τοῦ Καλλινίκου καὶ τοῦ Ἰωαννικίου· τὸ τρίτον ἀναφέρεται εἰς τὴν σύμψηξιν νέου κώδικος ἐπισκοπικοῦ, τὸ δὲ δεύτερον προστίθησιν ἕως σελίδα μίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς πόλεως ταύτης.

Τὸ πρῶτον τῶν γραμμάτων ἢ σημειωμάτων εἰσάγει δύο εἰδήσεις χρησίμους εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως· τὴν μὲν, ὅτι Ἀθανάσιος ὁ μετατεθεὶς ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ἐποίμαινεν ἄλλοτε, πρὸ τῆς εἰς Ἀδριανουπόλιν μεταθέσεως, τοὺς ὀρθοδόξους τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Τορνόβου· τὴν δὲ, ὅτι τῇ 8 ἀπριλίου 1711, τῇ νέᾳ κυριακῇ, εἴτ' οὖν τῇ τοῦ Θωμᾶ, χειροτονήθη μητροπολιτὴς Φιλιπποπόλεως ὁ Καλλίνικος, παραιτησαμένου τὴν ἐπαρχίαν τοῦ πρὸ αὐτοῦ Νεοφύτου. Καὶ τὴν μὲν πρῶτην τῶν εἰδήσεων ἔμαθον ἀπὸ τοῦ φιλιπποπολιτικοῦ κώδικος, τὴν δὲ δευτέραν ἔμαθον ἀπὸ τῆς συλλογῆς τῶν πρὸς Χρυσάνθον Ἱεροσολύμων ἐπιστολῶν πολλῶν κληρικῶν. Τοιαύτη σώζεται ἀπὸ 8 ἀπριλίου 1711 ἀναγγέλλουσα τὴν ἐκλογὴν. Τὸ ἐν τῷ κώδικι Φιλιπποπόλεως ἀπομνημόνευμα πληροφορεῖ ἡμᾶς τὴν χειροτονίαν γενομένην τῇ 8. Ἄλλ' ὅπερ δεόν' να γινώσκωμέν ἐστιν ὅτι, τὸ σύνολον τῶν χρεῶν, εἰς ἃ ὁ Καλλίνικος ὑπεβλήθη ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς ποιμενικῆς ράβδου, ἀνήλθεν εἰς εἴκοσι καὶ τρία πονγία, δηλαδὴ, κατὰ σημερινὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου, φράγκα 46000, ὧν 18000 ἦσαν ὀφειλὰ τοῦ Νεοφύτου πρὸς διαφόρους δανειστάς, ταύτας δὲ καὶ κατέβαλεν ὁ Καλλίνικος.

Εἰ μὴ ὑπῆρχον αἱ πρὸς τὸν Χρυσάνθον Ἱεροσολύμων ἐπιστολαὶ ἠθέλομεν ἀγνοεῖν ὅτι Καλλίνικος ὁ Φιλιπποπόλεως ἐστὶν ὁ ἡμερόβιος—ὁ εὐδαμονέστερος—οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὁ τῇ 19 νοεμβρίου 1726 ἐκλεγείς καὶ ἅμα θανών. Ἱερεμίας ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἀγγέλλων τῷ Χρυσάνθῳ, κατὰ νοέμβριον τοῦ 1716, τὸν Γενναδίου τοῦ Ἡρακλείας, τοῦ ἐκ Λέρον, θάνατον πληροφοροῖαν ἡμῖν παρέχειται χρῆσιμον ἀμφιφάως· ὅτι μητροπολίτην Ἡρακλείας ἐξελέξαντο τὸν Φιλιπποπόλεως, καὶ «Φιλιπποπόλεως ἐκάμαμεν τὸν ἀρχιδιάκονον» ἦν δ' ὁ Θεόκλητος, ἀνὴρ πάτριος, ἀνεπίως τοῦ Ἱερεμίου. Καὶ ταῦτα μὲν εἰσι τὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μητρο-

πολιτῶν Φιλιπποπόλεως ἀναγόμενα. Περὶ τοῦ Καλλινίκου λόγος ὀλίγῳ μακρότερος ἐν τῇ μετ' ὀλίγον ἐκδοθησομένη Ἱστορίᾳ τῶν πατριαρχῶν γενήσεται. Νῦν παρατίθεται τὸ ἀπὸ τοῦ κώδικος ἀπόσπασμα

αψια', ἀπριλίου η', τῇ νέᾳ κυριακῇ τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Θωμᾶ

† Ἐχειροτονήθη τῇ χάριτι τοῦ παναγίου Πνεύματος μητροπολιτὴς τακτικὸς τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, παραιτησαμένου οἰκ. α βουλῆ καὶ ἀβιάστῳ γνώμῃ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κύρ Νεοφύτου, ἅτε μὴ δυναμένου εἰς τὸ παντελὲς κινήθηναι κατὰ τόπον ὑπὸ τῆς κατεχούσης αὐτὸν δεινότητος χειροποδαλγίας, καὶ δίκην λίθου ἀναισθητοῦτος, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦ χρέους αὐτοῦ ἐπιπορευθέντος ἐπέκεινα τῶν ἑκατῶν πονγγίων τῶν ἄσπρων καὶ μὴ δυναμένου αὐτὸ κυβερνήσαι καὶ διορθῶσαι ἔτι. Τῷ αὐτῷ δὲ ἔτει ἰουλίῳ β' ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Γεγόνασι δὲ τὰ πάντα τῆς ἀρχιερατείας ἡμῶν προσαναλωθέντα χρήματα πονγγία εἴκοσι τρία καὶ τι πρὸς ἑξ ὧν τὰ μὲν δέκα ἐδόθησαν εἰς τὸ κοινόν, πατριαρχεύοντος κυρίου Ἀθανασίου τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, χρηματίσαντος πρότερον καὶ Τουρνόβου· τὰ δὲ ἑννέα ἐδόθησαν εἰς χρέος αὐτοῦ τοῦ κύρ Νεοφύτου, τῷ Γιαννάκῃ, ἰδίῳ ὑπρέτῃ, καὶ τὸ ἄλλο τῷ διδασκάλῳ κυρίῳ Σπαντωνάκῃ, δι' οὗ ἦσαν ἐγγυητὰ, οἱ τρεῖς ἔγκριτοι τῶν ἀρχιερέων, Κυζίκου Κύριλλος Νικομηδείας Παρθένιος καὶ Χαλκηδόνος Κωνστάντιος. Τὰ δὲ λοιπὰ τέσσαρα κατηναλώθησαν εἰς χειροτονικά, πεσχῆσια, μπεράτι, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα. Ὅθεν καὶ ἐγράφησαν ταῦτα πάντα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι, μνήμης ἀθανάτου ἕνεκεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῶν ἀπάντων δώη ἡμῖν καὶ τὸ ἐμπιστευθέν μοι ποιμνιον ποιμαίνει ὀρθῶς καὶ θεαρέστως καὶ τὰ χρέη κυβερνήσαι, καὶ ἐν μετανοίᾳ καὶ ἔσομολογήσει ἀποβιώσαι. Ἀμήν

† ὁ Φιλιππουπόλεως Καλλίνικος οἰκείᾳ χειρὶ τὰδ' ἔγραψε.

Νεώτερον δὲ σημεῖωμα μετάθεσιν μαρτυροῦν, οὐχὶ χειροτονίαν, ἐστὶ τὸ τοῦ Ἰωαννικίου, τόδε

αυθ', μαρτίου κζ', τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ σαββάτῳ † προεβιάσθη ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἀρχιερεὺς ἀπὸ Ἐλασσῶνος, χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ 1799 ἔτος, σεπτεμβρίου 17, τῇ τοῦ παναγίου Πνεύματος χάριτι, εἰς τὸν θρόνον τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, ἀποβληθέντος τοῦ κύρ Ἰωάσαφ παρὰ τῆς ἁγίας Συνόδου, ἅτε δὴ βία εἰσπηδήσαντος ταύτῃ μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενον κύριον Κύριλλον. Γεγόνασι δὲ τὰ ἴδια ἔξοδα μετὰ τῶν συνήθων φιλοτίμων, τοῦ τε πατριάρχου καὶ πεσχεσίων, τὰ πάντα γρόσια 55000, τὸ δὲ χρέος τῆς ἐπαρχίας ἀπεκατέστη γρόσια 150000, ἧτοι τριακόσια πονγγία, καὶ ἄλλαι κατόπιν ζημίαι ἀπειροί. Ἀθανάτου τοίνυν μνήμης ἕνεκεν ἐγράφη τὸ παρὸν ἐν τῷ ἱερῷ κώδικι.

Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς δώη ἡμοῖ τε καὶ τῷ ποιμνίῳ μου εἰρήνην παντελή καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν αἰώνιον.

αὐθ', μαρτίου κζ'.

† ὁ Φιλιππουπόλεως Ἰωαννίκιος βυζάντιος οἰκεία χειρὶ ἔγραψα.

Ἐκ τῶν δύο τούτων γραμμάτων δεικνύεται ὅτι τὸ χρέος τῆς ἐπαρχίας συνινοούμενον μετὰ τοῦ χρέους τοῦ ἀρχιερέως ἠΐξήθη πλείστον ὅσον διότι φαίνεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος ἀνελθὼν εἰς 150 χιλιάδας φράγκων, ἐνῶ πρὶν ἑκατὸν ἐτῶν ἀνήρχετο εἰς 46000. Τῶν ἐτῶν παρερχομένων, χρεὴ μητροπόλεων καὶ Πατριαρχείου ὑπὲρ τὰς κέδρους ὑψοῦντο τοῦ Λιβάνου, τούτου δ' ἕνεκα καὶ τὰ καταβαλλόμενα κατὰ πᾶσαν χειροτονίαν καὶ κατὰ πᾶσαν μετάθεσιν εἰς τε «τὸ κοινὸν» τὸ νῦν λεγόμενον ἐθνικὸν ταμεῖον καὶ εἰς τὸ πατριαρχικὸν ἴδιον ταμεῖον ὑπὸ παντὸς χειροθετουμένου ἢ μετατιθεμένου μητροπολίτου ἢ ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου διαρκῶς προήγοντο εἰς ἐπαχθὴ τοῖς πᾶσι βαθμόν· τὰ ἴδια ταῦτα διὰ τὴν Φιλιπποπολιν ἦσαν κατὰ μὲν τὸ 1711 φράγκα 18000, ἑκατὸν δ' ἔτη μετὰ ταῦτα 55 χιλιάδες φράγκων.

Ἐν ἑκ τῶν ἐν τῷ κώδικι γραμμάτων ἀναφέρεται εἰς τὴν τῆς ἑλληνικῆς τῷ τότε χρόνῳ πόλεως ἐκείνης σχολὴν, τὸ δὲ γράμμα τοῦτο στίχον ἕνα προστίθειν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Ἔχει δ' οὕτω γενόμενον ἐπὶ Θεοκλήτου Φιλιπποπόλεως, οὗ ἄνω μικρὰν ἐπιγραφήν μνεῖαν

† Προκαθημένης τῆς ἡμῶν ταπεινότητος καὶ συνδριαζόντων τῶν περὶ ἡμᾶς ἐντιμωτάτων κληρικῶν καὶ ἀρχόντων, παρασταθεῖς ὁ λογιώτατος διδάσκαλος κύρ Λεονταρῆς Ζητῶν τὸ δίκαιον καὶ μισθὸν αὐτοῦ, τοῦ φροντιστηρίου ἕνεκα, ἀτέ μὴ ὄντος τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐναργούς, ὅπερ ἡμεῖς ἀκριβῶς στοχασθέντες, καὶ ἵνα μὴ ἡ τοιαύτη περίφημος πολιτεία ὑστερηθῇ διδασκάλου, ἀποφαινόμεθα συνδικῶς ὅπως ὁ λογιώτατος διδάσκαλος κύρ Λεονταρῆς λαμβάνῃ τὸ κατ' ἔτος διακόσια γρόσια· τὰ ὅποια δίδειν ἡ ταπεινότης ἡμῶν τεσσαράκοντα γρόσια· ὁ ἐνδοξότατος ἀρχων λογοθέτης κυρίτζη Κωνσταντῖνος γρόσια πενήκοντα· ὁ ἐντιμωτάτος ρήτωρ κυρίτζη Ἀνδρόνικος ἀσανία δέκα πέντε· ὁ ἐντιμωτάτος κανστρίνσιος κυρίτζη χατζῆ Κωνσταντῖνος ἀσλλ. δέκα πέντε· ὁ ἀρχων τῶν ἐκκλησιῶν κυρίτζη Μαυρουδῆς ἀσλ. πέντε· ὁ κυρίτζη Κωνσταντῖνος χατζῆ Νικόγλου ἀσλ. εἴκοσι· ὁ στρατοπεδάρχης χατζῆ Ἀθανάσιος ἀσλλ. εἴκοσι· ὁ κυρίτζη χατζῆ Κυριάκος ἀσλλ. τριάκοντα· ὁ χαρτουλάριος κυρίτζη Μανουλάκης ἀσλλ. πέντε = ἅπερ ἀπαραιτήτως τὸ κατ' ἔτος λαμβάνειν ἡ ταπεινότης ἡμῶν παρ' αὐτῶν, καὶ ὁ διδάσκαλος παρ' αὐτῆς. Ὅθεν διὰ τὸ βέβαιον ἐγράφη τὸ παρὸν, βεβαιωθὲν παρ' ἡμῶν, καὶ ὑποσχεθὲν παρὰ τῶν προειρημέ-

των, εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν, καὶ μένειν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς μητροπόλει.

αὐθ', αὐγούστου η'

Ὅθεν καὶ κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς μητροπόλεως.

Μ. Ι. Γ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Νικόλαος Παραποιάρχης ἐκ Στράντζης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πρῶην κάτοικος Μερσίνης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὄραν 8ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ περὶλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Ν. Παραποιάρχης, τὸ γένος Ραπτοπούλου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, προσωρινῶς ἐν Μερσίνῃ διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ ἐπὶ διαζεύξει δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου»

Ἐν τῷ Πατριαρχείῳ τῇ 15 ὀκτωβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱερόθεος

1

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γεώργιος Μανδόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπάλληλος, πρῶην μὲν κάτοικος Βραχίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὄραν 8ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ περὶλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Πνευματικῷ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Μανδοπούλου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, διαμενούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος

3

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱερόθεος

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ἰπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ